

כל המשפחה מחוברת סביב הדף של אבא

מסרים מהדף היומי / גליון מס' 133 / פרשת תולדות תשפ"ה

עיצוב ייחודי
להדפסה חסכונית
מומלץ להדפיס
ולחלק בעבודה ובקהילה

לע"נ 'אבא של הדף'
רבי יהודה מאיר שפירא
ב"ד יעקב שמשון מלובלין זי"ע א'
אשר נפטר ללא זש"ק

סעודה שלישית

השבוע למדנו בנמ':

דף קנח:

"אורא דארץ ישראל מחכים"

בסוגייתנו השבוע נפלה מחלוקת בין רב אילא לרבי זירא. ומספרת הגמרא כי לאחר שעלה רבי זירא לארץ ישראל הודה לדברי רב אילא, ומאן למדנו שאוויר ארץ ישראל מחכים סגולותיה של ארץ ישראל רבות, אך לא תמיד אנו חשים בהן, מדוע?

יהודי רוז'נאי נסע לבקר בארץ ישראל, בשוכו לרוז'ין שאלו הרבי, רבי ישראל מרוז'ין: "נו, זכית לחוש בקדושת ארץ ישראל?", בתגובה משך האישי בכתפיו, הוא לא חש בכלום. נענה הרבי במשל: מעשה בעשיר שהשיא את בנותיו לבנים ממשפחות עשירות כמותו, וערך להם חתונות פאר, אלא שאצל בת הזקונים התעכב השידוך משום מה, השנים חלפו והנערה בגרה, בליט ברירה השתדכה לחייט פשוט. כשהתקרבו ימי הנישואין הבחינה הכלה שאביה מתכוון אף הפעם לחתונת פאר, והגיבה בעגמימות: "אל לך להתאמץ כל כך, אחייתי נישאו למשפחות עשירות, והיה מן הצורך והכבוד שגם אתה תראה את עושרך, אך אני נישאת למשפחת עניים, שאינם מבינים ביופי ופאר, ואם ממילא הם לא יבינו ולא יעריכו, למה להשקיע?!!"

"גם ארץ ישראל", סיכם הצדיק, "אינה מגלה את סגולותיה וקדושתה אלא לאלו שיידעו להעריך זאת, לאלו שאינם יודעים להעריך זאת היא אינה מראה להם את זיו הודה"

איך זה קשור אלינו?

אם נתנהג כראוי ונהיה ראויים לכך, בוודאי נזכה לחוש בקדושת ארץ ישראל, נידבק בחכמתה, ונירש את סגולתה

יום שבת

השבוע למדנו בנמ':

דף קנז.

"מצווה על היתומים לפרוע חוב אביהם"

בגמרא השבוע למדנו כי מצווה על יתומים לפרוע את חובותיו של אביהם. צער נורא הוא למת שהשאיר אחריו חובות, וכחלק ממצוות כיבוד אב, מחובת הבן למנוע צער מאביו אמנם, כדאי לאדם לשלם חובותיו בעצמו, לא לסמוך בזה על יתומיו..

"אין ברירה", הסביר קלמן לזוגתו, "אסע לארץ הזהב' לכמה שנים, כך נחלץ מהעוני ונוכל לחיות ברווחה". קלמן נסע, ולאחר כמה שנים קיבלו בני ביתו את המכתב המיוחל, הוא עומד לשוב לעיירתו ובידיו סכום נכבד. בעודו מתארגן לנסיעה הזהירו מאן דהו: "שים לב, אם לא תסדר את החובות והקנסות שצברת במדינה, לא תוכל לרדת מהאוונייה", האזהרה חלפה ליד אזניו ללא שהותירה רושם. ההפלגה הארוכה הסתיימה, וכשהבחין סוף סוף באהוביו המצפים לו בנמל, וביקש לקפוץ אליהם, נאלץ לעצור. "אדוני!", חסם אותו שוטר גברתן, "אינך יכול לרדת! לא שילמת את חובותיך, ותיאלץ לחזור". עבור כמה דולרים עלובים נאלץ קלמן לעשות את המסע שוב, ולהותיר את בני ביתו דואבים..

והנמשל, אמר החפץ חיים: "כך מרגיש אדם שעשה את מסע חייו, עבר נסיונות קשים, ולבסוף נאלץ לשוב לעולם הזה בשביל להשיב כמה פרוטות שגזל..."

איך זה קשור אלינו?

נכשלנו בגזל? הזקנו למישהו? נזדרז לתקן את העוול בעודנו כאן, שלא נצטרך חלילה לחזור שוב..

ליל שבת

השבוע למדנו בנמ':

דף קנג.

"ואפילו הכי לא איפרך מטביעה"

השבוע מספרת הגמרא: אשה באה לדין לפני רבא, ורבא פסק לחובתה, כיון שהאשה הטרידה את רבא, כתב רבא את הפסק כביכול לטובתה, אך בדבריו רמז באופן ברור שהפסק הוא להיפך. בתגובה זעמה האשה והטיחה ברבא: "שספינתך טטבע", הקללה התקיימה וספינתו של רבא טבעה

קשה לקנא באשה שפגעה בדיבורה ברבא הקדוש... אך נלמד מכאן על חובת הזהירות בדיבור, קללה עלולה להזיק, ועלינו להשמר שלא נגיע למצבים שכאלו

בפתח תקוה חי איש תורה וחסד, הרב יעקב שלמה פרידמן זצ"ל, שעות רבות מחייו הקדיש לביקור אצל חולים, אלמנות וסתם שבורי לב. ביניהם היה אדם קטוע רגליים רח"ל, אשר פעם שח לפניו את סיפורו המצמרר: "ביני לחתני לא שררה האידיליה... פעם הגיע אלי לביקור, אלא שהביקור עלה על שרטון, והטונים עלו... חתני עזב את ביתי במחאה, ובעודו פונה לרכבו, נפילטה מפני קללה: "הלוואי שיאבד את שני רגליו!". זמן מה לאחר מכן התקשרה אליי בתי, בוכיה; בעלה עבר תאונה ואיבד את שתי רגליו. נורא. לאחר זמן גם אני חליתי בסוכרת והרופאים נאלצו לקטוע את רגליי... זו קללה, ואלו תוצאותיה!!!

איך זה קשור אלינו?

פשוט. נכיר את קדושת הפה ואת כוחו, לטוב ולמוטב, ונשנן: מוות וחיים ביד הלשון!

